

DANIELLE STEEL
FORDULÓPONT

DANIELLE STEEL

FORDULÓPONT

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Turning Point*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2019 by Danielle Steel
All rights reserved

Cover design: *Derek Walls*
Cover images: © *Matteo Colombo/Getty Images*
(Champs-Élysées and Arc de Triomphe);
© *Mats Silvan/Getty Images* (moving car at left);
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by *F. Nagy Piroska*, 2021

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2021
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Csodálatra méltó, végtelenül szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nickynek, Samanthának,
Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának.*

*Életetek során a sorscsapások és a próbatételek
bizonyuljanak fordulópontoknak és áldásnak.*

*Legyetek bátrak, bölcsek és szerencsések,
éljetez mindig olyan emberek között,
akik szeretnek és támogatnak benneteket.*

*A döntéseitek szülessenek saját elhatározásotokból,
és váljanak egytől egyig a javatokra.*

Teljes szívemből szeretlek titeket.

Mami/d.s.

Első fejezet

Bill Browning öt órája volt ügyeletben a San Franciscó-i Zuckerberg Közkórház és Traumatológiai Központ Sürgősségi Betegellátó Osztályán. Épp befejezte aznapi harmadik olyan műtétjét, amelynek során a sérültet lőtt sebbel kellett megoperálnia. Ez a páciens túl fogja élni, sőt nagy valószínűséggel az első is, de a második, a San Franciscó-i drogkereskedő bandák háborújának tizenhat éves áldozata, meghalt.

Karácsony napja volt, a kórházban a megszokott módon folyt a munka. Ők kapták meg a város legnehezebb eseteit, akiket a legmagasabb felszereltségi szintű rohamkocsikkal, szirénázó mentőkkel vagy rendőrautókkal, illetve autópálya-balesetek vagy tömegkatasztrófák esetén helikopterrel szállítottak a kórházakba. Ha életveszélyes állapotú sérültekről volt szó, a körzetben a többnyire csak SF-ként emlegetett San Francisco Közkórház számított a legjobbnak, szinte mindenki tényként kezelte, hogy ez az a kórház, ahol be vannak rendezkedve súlyos tömegszerencsétlenségek áldozatainak az ellátására is.

A magánfinanszírozással megtámogatott közintézmény partneri kapcsolatban állt a legfontosabb közegészségügyi szervekkel és intézményekkel, valamint a UCSF-fel, a Kaliforniai Egyetem klinikájával és Orvosi Karával. Oktatókórház lévén, valamennyi itt dolgozó orvos tanított a UCSF-en, ami garantálta

az intézmény munkájának magas színvonalát. Magánadományokból emelt új épületük megduplázta a traumatológia kapacitását, háromszázra emelve az ellátható betegek számát. Ugyanakkor a régi helyen is tovább folyt a munka.

Az eredeti épület hírhedten nyomasztó hely volt. Jóformán minden ajtót csak elektronikus beléptető-kóddal lehetett kinyitni, olykor mégis megesett, hogy rivális bandák sérült áldozatai, akiket behoztak a sürgősségre, ott is lövöldözni kezdtek egymásra, vagy fegyverrel fenyegették a kórházi személyzetet. A fémdetektorok ellenére ugyanis egyes látogatóknak sikerült fegyvert becsempészniük az épületbe. A kórház orvosi személyzetének a súlyos sérültek azonnali ellátása mellett az ilyen helyzetekkel is meg kellett birkóznia.

A sérültek ellátása volt az osztály erőssége, ahol Bill Browning töltötte be az osztályvezető főorvos posztját. A nagyobb ünnepeken önként vállalt ügyeletet, mivel amúgy sem tudott volna mit csinálni. Ez volt az ő ajándéka a kollégáinak, akik így otthon maradhattak a családjukkal. Számára az ünnepek semmit sem jelentettek, ha nem voltak vele a gyerekei. A harminckilenc éves Bill pályája kezdetétől fogva a traumatológiára specializálódott. Karácsony napján ő volt az orvosi személyzet rangidős tagja, és így lesz ez szilveszterkor is. Elvált feleségétől ugyanis csak minden második évben kapta meg a lányait karácsonykor, és az idei nem az az év volt.

A nővérek régimódi aranyfüsttel, flitterekkel és különféle ünnepi dekorációkkal díszítették fel a sürgősségit és a betegek váróját, noha ezzel a kutyája sem törődött. A betegeket rendszerint súlyos sé-

rüléssel hozták be a kétségbeesett rokonok, akiknek kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, mint hogy figyeljenek az ünnep enyhén szájalmas tartozékaira. Az influenzás, ételmérgezést szenvedett, hörgőhurutos vagy bokaficamos betegek általában más kórházaknak jutottak. A San Francisco Közkórházba csak a legsúlyosabb sérültek kerültek, na meg a sebesült vagy beteg hajléktalanok, akiket a rendőrök szedtek fel az utcákon.

Az itt folyó munka próbára tette az egészségügyi dolgozókat, és értékes tapasztalatokkal vértette fel az orvostanhallgatókat. Bill Browning itteni pályája során nagyjából mindenféle sérülést látott, amit emberek magukon és egymáson ejthettek. Őt már semmi sem lepte meg. De a bandák áldozatainak látványa elszomorította. Haláluk értelmetlen veszteség, egyben fiatal életek kisiklásának szörnyű bizonyítéka volt. Alig két órája írta alá egy tizenhat éves fiú halotti bizonyítványát.

Dél előtt tíz óta, azaz öt órája, amióta ügyeletben volt, egy percre sem állt meg vagy ült le. Rémes érzés így tölteni a karácsonyt, de a lányai, a kilencéves Philippa, becenevén Pip, és a hétéves Alexandra, Alex, Londonban éltek angol származású édesanyjukkal, Athenával. Az asszony akkor hagyta itt San Franciscót, amikor Alex háromhetes lett, a legkorábbi időpontban, amint a gyerekorvosuk megengedte, hogy ilyen hosszú útra induljon egy újszülöttel. Athena alig várta, hogy elmehessen. A kapcsolatuk jóval előbb kihűlt, noha Bill hősiezen próbált kitarítani, győzködte a feleségét, hogy próbálja meg ő is, de a házasságuk kezdettől fogva kudarcra volt ítélve.

A válásuk óta még inkább belevetette magát

a munkába, és alig látta a kislányait. Nyaranta egy hónapra kapta meg őket, a másik évben meg karácsonykor lehettek nála, plusz ha csak tehetett, pár napra elrepült Londonba. A volt felesége nem szívesen engedte el a gyerekeket hozzá, San Franciscóba. Hat éve váltak el, Athena egy év múlva férjhez ment egy brit lordhoz, a tőle született ikerfiai most kétévesek voltak. Rupert, a második férje, pontosan az az ember volt, akihez elsőre kellett volna hozzámennie. A családja csak úgy emlegette Billt, hogy „az amerikai”, és a lányuk ifjúkori botlásának tekintették.

Athena huszonhárom éves volt, amikor New Yorkban megismerkedtek. Ő a rezidensi idejét töltötte, és ezalatt egy hétre hazament látogatóba a szüleihez. Miután végzett a Columbián, a Stanfordban teljesítette a rezidensi gyakorlatát, és utána is San Franciscóban maradt, mert állást kínáltak neki az SF Közkórházban. Nem volt valami kényelmes és fényes munkahely, de ahhoz a munkához, amit csinálni akart, épp a megfelelő. Nem vágyott visszamenni New Yorkba. Élvezte az időjárást, és hogy szabad idejében San Franciscóban egész évben hódolhat a kedvenc szabadtéri sportjainak, a túrázásnak, a szörfözésnek, a vitorlázásnak. Különösen kedvelte a kórházat, ahol dolgozott, és az ott kezelt betegek sokféleségét.

A szülei ahhoz az elitista, sznob társadalmi réteghez tartoztak, amelyben mindig kényelmetlenül érezte magát, és amelytől minél távolabb akart lenni. Az egyhetes otthoni tartózkodása alatt, szülei erőteljes nyomásának engedve, elkísérte őket egy partira. Ott találkozott a huszonhárom éves Athenával, aki elkápráztatta. Elképesztően gyönyörű, kicsit

szeszélyes, néha megbotránkoztatóan viselkedő lány volt, igazi lázadó típus. Egy mesterkéltén kifinomult, csillogó világban nevelkedett, a földgolyón ide-oda röpködve, és ekkor épp a New York-i barátainál járt látogatóban.

Bill teljesen belehabarodott, és hogy szenvedélyes viszonyuk kiteljesedhessék, a lány egy hónap múlva elrepült San Franciscóba. Ott is maradt. Bill hosszú műszakokat teljesített rezidensként, és ha éppen nem dolgozott, az idejük javát ágyban töltötték, vagy a kedvenc sportjait úzták, amelyeket megismertetett Athenával is. A lány izgalmasnak és egzotikusnak érezte a románcukat. Bill más volt, mint azok a férfiak, akiket eddig ismert. Őszinte volt, becsületes, keményen dolgozó és szerény. Athena vad volt, szexi és különleges. Hat hónap múlva terhes lett Pippel. Akkor egy hosszú hétvégére elrepültek Londonba, hogy elmagyarázzák a helyzetet Athena szüleinek. Bill megkérte a kezét, amit egyébként is meg akart tenni, csak most előbbre csúszott, mint tervezte. Diszkrét szertartás keretében házasodtak össze, és egyikük családja sem volt elragadtatva a döntésüktől. Athena családja unalmas, tehetségtelen fickónak tartotta Billt, az övé meg túl közönségesnek ítélte Athenát.

Hat hónapra rá megszületett Pip, Bill pedig Noe Valley-ban vett egy viktoriánus házat, ahol már mint család kezdhették meg a közös életüket. Az asszony szülei Londonból küldtek dadát, hogy a lányuk ne legyen túlságosan a házhoz kötve. Athena gyakran repült haza Angliába, hogy lássa a testvéreit, a szüleit és a barátait, utána visszatért Billhez, a kisbabájukhoz és a San Franciscó-i életükhöz, amiért minden

alkalommal egy kicsit kevésbé lelkesedett. Az álmos San Franciscóban úgy érezte magát, mint a partra vetett hal.

Athenának öt percbe telt, hogy a megismerkedésük éjszakáján beleszeressen Billbe, és körülbelül egy évbe, hogy rájöjjön, mit is csinált, és hogy ők ketten mennyire különböznek egymástól. Bill sokkal inkább kerülőút volt az életében, semmint célálló, és az együttélésük első éve végén már kezdtek komoly kétségei támadni a házasságuk tartósága felől. Addigra hat hónapos terhes volt Pippel, és a baba egy időre közelebb hozta őket egymáshoz. A közös életük pontosan úgy nézett ki, amilyennek Bill akarta: szerető feleség és bűbájos kisbaba egy ismerős környéken lévő, kényelmes kis viktoriánus házban. Athena olyan volt, mint egy kalitkába zárt, idegen világból származó egzotikus madár. Pip születése után egy év sem kellett hozzá, hogy teljesen kiábránduljon Billből, Alexszel pedig véletlenül esett teherbe, miután egy partin túl sokat ittak. Pip ekkor tizenöt hónapos volt. A terhessége alatt Athena ide-oda ingázott London és San Francisco között, és a barátaival való találkozásai után egyre lehangoltabban érkezett vissza Billhez.

A férfi szüleinek kezdettől fogva ellenszenves volt, és riadtan figyelték, mibe sodorta magát a fiuk, ám ő továbbra is állította, hogy a felesége le fog higadni, és bele fog szokni a férjes asszony és anya szerepébe. Volt egy hosszú beszélgetése Athena apjával, aki azt javasolta: ha szeretné, hogy a házassága működőképes maradjon, adja fel az orvosi karrierjét, költözzön Angliába, és társuljon be mellé a család szállítmányozási cégébe. Athenából soha-

sem lesz „kaliforniai lány”. Bill volt az egyetlen, aki ezt nem volt hajlandó belátni. Alex születése után három héttel Athena magával vitte a két kislányt Angliába, és a nyarat Dél-Franciaországban, a szülei ottani házában töltötte velük, a nővéreivel és a barátjaival. Nyár végén felhívta Billt, hogy közölje vele: nem megy vissza hozzá, és elválik tőle. Bill kétségbeesetten próbálta jobb belátásra bírni, de Athena ekkor már együtt volt Ruperttel, úgyhogy Billnek esélye sem volt.

Athena gyerekkora óta ismerte Rupertet, akivel együtt nőtt fel, a saját köreiből származott, és brit lord volt, akárcsak az apja. Éppolyan szabados viselkedésű és szabad szellemű, mint ő, s ezzel Athena három kaliforniai éve véget ért. Soha többé nem jött vissza. Bill egészen addig a Noe Valley-beli házában élt, amíg a válást ki nem mondták, mindvégig reménykedve, hogy Athena meggondolja magát. De nem gondolta meg. Végül eladta a szép, tágas házat, és egy kis lakásba költözött az Embarcaderón, ahonnan ki lehetett látni az öbölre és a Bay Bridge-re, és volt benne egy második hálószoba is a lányoknak, ha eljönnek hozzá. Kopár, gyéren bútorozott lakás volt, öt év után ma is ott lakott. Nem foglalkozott azzal, hogy szebbé tegye, az IKEA-ból megvette a legszükségesebb dolgokat, beleértve a lányok rózsaszín hálószoba-berendezését. A lakás többi része éppolyan sivár és üres volt, amilyennek ő is érezte magát.

Nyáron, amikor a lányai nála voltak, az idő nagy részét utazással töltötték. Elvitte őket a Tahoe-tóhoz, sátraztak a Yosemite Nemzeti Parkban, hosszú autótutakat tettek, elmentek Disneylandbe, és mindent végigcsináltak, amit az elvált apák szoktak, miköz-

ben kétségbeesetten próbálnak túl rövid idő alatt valami kötődést megalapozni maguk és a gyerekek között. A lányok britek voltak, mint az anyjuk és a nevelőapjuk, és rajongtak a kis féltestvéreikért. Bill próbálta elültetni bennük a gondolatot, hogy egyetemre az Államokban fognak járni, és Pip mutatott is némi érdeklődést iránta, de az majd csak kilenc év múlva lesz aktuális. Addig be kell érnie a nyári egy hónappal, az alkalmankénti hétvégékkel, amikor el tudott repülni Londonba, hogy lássa őket, és a két-évenkénti karácsonnyal. Az ideje többi része munkával telt. Szilárdan hitt abban, hogy ennél többre nincs is szüksége.

Athena óta nem volt komolyan vehető nő az életében, és mostanában kezdte belátni, hogy mennyire nem illettek egymáshoz. Győzködte magát, hogy ez már nem számít, és állította, hogy a válás miatt nem érez keserűséget. Évek óta nem volt már szerelmes Athenába. Amikor elhagyta őt a lányaikkal, összetörte a szívét. Azóta Pip és Alex volt az élete szerelme. Készséggel elismerte, hogy munkamániás, de nem látott benne semmi rosszat.

Attól, hogy nem volt sem felesége, sem barátnője, még több időt szentelhetett a munkájának és a gyerekeinek, amikor vele voltak. Nem akarta, hogy bárki is beleártsa magát a velük való kapcsolatába, márpedig egy új nőnél számolni kellett ezzel a veszéllyel. Az öccsét és a szüleit, akik New Yorkban éltek, nagyon ritkán látta. Ők ahhoz a világhoz tartoztak, amelyet sohasem szeretett, és lehetőleg került, amióta elkezdte az orvosi egyetemet. Az öccse politikai ambíciókat dédelgető monopóliumellenes ügyvéd volt, a felesége temérdek perben érdekelt környe-

zetvédelmi jogi képviselő. Eseménydús, élénk társadalmi életet éltek. A szülők a régi New York befolyásos körének voltak a tagjai, ami Billt sohasem vonzotta. Ő megelégedett a maga sokkal kisszerűbb San Franciscó-i életével, megosztva az idejét a kórházi munka és a szabadtéri sportolás között. Ez a fiatalkori választása ma is tökéletesen megfelelt neki. A válása óta magának való ember lett belőle. Az új nővérek és a rezidens lányok mindig felfigyeltek arra, hogy milyen jóképű pasi, de Bill nem vett róluk tudomást sem a szolgálati, sem a szabad idejében. Minden gondolata a munkája és a lányai körül forrott. A magánéletéről senki nem tudott semmit, és ő pontosan így akarta.

A válása óta ritkán volt nővel. Ezek alkalmi, felületes kapcsolatok voltak, semmi több. Az egyetlen bánata az volt, hogy a szülei alig ismerték a kislányait. Athena gondoskodott erről, és a szülei sem tettek erőfeszítéseket. A volt menyük iránt táplált ellenszenvüket átvitték a gyerekeire is. Ha épp Londonban jártak, és volt idejük, elvitték őket egy teázóba. De általában nem találtak alkalmas időt arra, hogy lássák őket, vagy Athena nehezítette meg a találkozásukat. Vele sohasem volt könnyű előre megtervezni valamit. Mindig is pontatlan és megbízhatatlan volt, így aztán Pip és Alex nem kötődött igazán az amerikai nagyszülőkhöz, valódi kapcsolatok csak az apjukkal volt, akit ugyan ritkán láttak, de mindig élvezték a vele töltött időt. Hetente többször is felhívta őket telefonon, és próbált lépést tartani azzal, hogy éppen mivel foglalkoznak.

Nem volt könnyű hatezer mérföld távolságból naprakész kapcsolatot tartani a gyerekeivel. Ahogy

Angliában a jó családból származó lányoknál lenni szokott, Pip két év múlva bentlakásos középiskolában fog tanulni. Már alig várta. Az idő és a távolság Bill ellen dolgozott, és ő mindent elkövetett, hogy ebben a küzdelemben semmiképpen se maradjon alul. Amikor csak a munkája megengedte, egy-egy hosszú hétvégére elrepült Londonba, hogy együtt lehessen velük. Habár mostanában egyre több időt töltöttek a barátaikkal, és minden évben nehezebbé vált megszerveznie, hogy találkozhassanak.

A nap előrehaladtával mind nagyobb lett a sürgés-forgás az osztályon. Egy szívrohamon átesett öregembert, akit a mentősök hoztak be a Tenderloin-negyedből, Bill átküldött a koronáriaintenzívra. Aztán hoztak egy nemrégiben amputált lábú, drogos hajléktalant, akinek elfertőződött a sebe, őt elirányította a sebészetre, hogy nézzék meg, mit lehet tenni vele, egy agyhártyagyulladás-gyanús gyereket pedig a gyermekintenzívra vitetett gerinccsapolásra. Egy eszméletlen állapotban behozott nőhöz, aki autóbalesetben agysérülést szenvedett, idegsebészt hívott.

Amikor itt végzett, átment a másik vizsgálóba, ahol pár percre megállt, hogy szót váltson egy idős asszonnyal, aki leesett a lépcsőn, de az ijedtsége nagyobb volt, mint a sérülése. Csodával határos módon nem tört el semmije, és Bill kedves szavakkal igyekezett megnyugtatni. A kórháznak fantasztikus idősgondozó részlege is volt, a legjobb az egész városban, ahova rendszeresen beutalt betegeket. Szívélyes és fesztelen stílusával nagyon jó hatással volt rájuk, ugyanakkor a legkevésbé sem volt lezser, a nyilvánvaló problémáik mellett figyelt azok-

ra a tüneteikre, amelyek komolyabb bajokra utaltak. A nővérek csodálták és tisztelték. A legnagyobb gondossággal és figyelemmel bánt minden beteggel, függetlenül attól, hogy ki volt az illető. Sok orvossal ellentétben nem volt fennhéjázó, sem öntelt. Kedves fickónak tartották.

– Aztaaa... miféle szép herceg van ma ügyeletben? – kérdezte az osztályos nővért az egyik vizsgálóból kilépve épp a másikba induló Bill látán a helyettes nővér, akit az ünnepre tekintettel a sürgősségre osztottak be. Billnek sötét haja, csokoládébarna színű szeme, meleg tekintete volt, és a rajta lévő műtősruhában is látszott, milyen kisportolt az alakja. A mosolya pedig, ahogy a lépcsőről leesett kilencvenéves asszonnyal beszélt, beragyogta az egész szobát. A helyettes nővér alaposan megnézte, és utána megjegyezte, hogy nagyon jó pasi.

– Ő a traumatológia vezetője. Ünnepeken mindig dolgozik – világosította fel az osztályos nővér. – De fölösleges izgalomba jönnöd. Én már tíz éve dolgozom itt, de még nem hallottam, hogy a kórházból bárkivel is randizott volna. Nagyon komoly fickó.

– Nős? – faggatta a kolléganője. A doki túl vonzó volt ahhoz, hogy csak úgy napirendre térjen fölötte.

– Elvált, azt hiszem. Annak kell lennie, amennyit dolgozik. Ő is munkamániás, ahogy biztosan te is, ha ilyenkor dolgozol. Azt hiszem, vannak gyerekei, valahol messze, Ausztráliában vagy Új-Zélandon. Már elfelejtettem. Ezért vállal ügyeletet az ünnepeken.

– Ezek szerint barátnője sincs – mondta a másik reménykedve.

– Vagy van, csak elhanyagolja. Őrület, hogy mit dolgoznak ezek a fickók a traumatológián. Egy jó

kis bőrgyógyászt kellene keresned, azokat sohasem hívják be ügyeletre – ugratta a kolléganője. – Két éve dolgoztam vele karácsonykor is, meg szilveszterkor is. És a hálaadásra is feliratkozik minden évben.

– Talán csak még nem találkozott az igazi nővel – mélázott a helyettes. Máris a misszió lebegett a szeme előtt, az osztályos nővér azonban tudta, hogy Bill-lel nem jut messzire.

– Aha. Biztosan. – Rendbe tették a szobát, és indultak tovább a következőbe.

Billt ezalatt elhívták egy újabb lött sebhez. Tizenyolc éves fiú volt az áldozat, aki meghalt a vizsgálat közben. A hasába és a mellébe kapta a golyót, s mire a rendőrök beértek vele a kórházba, majdnem teljesen elvérzett. A doktor már semmit sem tehetett érte. Bill gyászos arccal lépett a nővérpulthoz, hogy kitöltse a papírokat. Az elhunyt fiatal aznap a második, halálos lövést kapott páciense volt. Már telefonáltak a fiú családjának, de a hozzátartozók ez ideig nem érkeztek meg. Pokoli karácsonyuk lesz. Fölpillantva meglátta a rendőrségi mentőst, akivel már korábban is találkozott. A mentős tisztában volt vele, mit jelent a papírok kitöltése.

– Kölyök volt még – mondta fejcsóválva. Mire a helyszínre értek, a lövöldöző már elmenekült.

– A legtöbbjük az – válaszolta Bill komoran, de már hívták is egy másik vizsgálóba. Amikor egy perc múlva elindult, a rendőrségi mentős még utánaszólt:

– Boldog karácsonyt, doki!

Bill visszaintett neki:

– Kösz, neked is.

Erről eszébe jutott ránézni az órájára. A lányai Svájcban voltak, Gstaadban, ahol Rupert a karácso-

nyi vakációra kibérelt egy faházat. San Franciscóban délután négyet mutatott az óra, Svájcban pedig hajnali egy órát. Pip és Alex nyilván alszanak az anyjukkal, a nevelőapjukkal és a féltestvéreikkel töltött mozgalmas karácsony után. Karácsonyeste éjfélkor felhívta őket, amikor náluk karácsony első napja, reggel kilenc óra volt. Nyolc óra múlva megint telefonálhat. A gondolattól kicsit megvigasztalódva fogott egy fejlapot, és bement a következő vizsgálóba. Már most tudta, hogy igencsak hosszú éjszakának néz elébe. A végén az lesz a jutalma, hogy beszélhet a lányaival. Szeptember óta nem látta őket, de remélte, hogy hamarosan találkoznak. Látogatástól látogatásig élt, és közben a munkája töltötte ki a napjait. Megszokta, és nem panaszkodott. Amíg itt volt neki Pip és Alex, meg a traumatológia az SF Közkórházban, addig rendben volt.

Stephanie Lawrence karácsony napjának reggelén is fent volt reggel hat óra óta. Két kislány, a négyéves Ryan és a hatéves Aden, akkor rontott be a hálószobájukba, hogy anyjukra és apjukra vessék magukat. Ezek szerint a matchboxok és a nyalókák, amikkel megtöltötték a szobájukban felakasztott karácsonyi harisnyájukat, pár percnél tovább nem kötötték le őket. Ryan nyalókától ragadó kézzel és arccal mászott be az ágyukba, amitől a félig még alvó Andy hangosan felnyögött.

Hajnali háromig tartott, míg összeszerelték a játékokat, és felcsavarozták az új biciklikre a pótkezekeket. Szinte mindent a neten vásároltak, mivel Stephanie-nak sohasem volt ideje az üzleteket járni. A fiúk mindenáron le akartak menni, hogy lássák,

mit hozott nekik a Mikulás, mire Andy a fél szemét kinyitva a feleségére nézett.

– Hány óra van? – Még olyan sötét volt, mint az éjszaka kellős közepén.

– Hat múlt tíz perccel – felelte Stephanie, és odahajolva megcsókolta Andy-t, aki fél karral átölelte, majd a hátára fordult. A reménykeltő mozgolódás láttán a fiúk már előre visítotak örömben.

Egy régi, de kényelmes házban laktak az Upper Haighten. Még azelőtt vették, hogy munkahelye, a UCSF Kórház elköltözött volna a Mission Bayre. A korábbi helyén mindössze pár saroknyira volt a házuktól. Most jóval tovább tartott, amíg beért, de szerették ezt a házat, így a hosszabbra nyúlt autózás ellenére is itt maradtak.

Stephanie traumatológusként dolgozott a UCSF-ben. A városban ez volt az egyik legfontosabb oktatókórház, egyenértékűnek tartották a Stanfordéval, ahol az orvosi egyetemet végezte. Andy szabadúszó újságíró és író volt. Amikor összeházasodtak, a helyi lapnál, a *Chronicle*-nál dolgozott, egészen addig, amíg a UCSF-ben a rezidensidejét töltő Stephanie terhes nem lett Adennel. Andy akkor felajánlotta, hogy otthon marad a gyerekekkel, ami óriási áldozat volt tőle. Abban reménykedett, hogy egyszer majd Pulitzer-díjat kap az urbanizációs válsággal kapcsolatos jelenségekről szóló írásaiért. Álmai megvalósulását némileg késleltették az apai feladatai, de feltett szándéka volt, hogy támogatja Stephanie kórházi munkáját. Az ő karrierje tehát egyelőre a háttérbe szorult a feleségéé mellett.

Felvettek egy félnapos házvezetőnőt, így Andy naponta pár órát tudott az írással foglalkozni. Ez

a felállás jól működött az elmúlt hat évben, de ahogy Stephanie karrierje egyre jobban beindult, mind kevesebb szabad ideje maradt, mígnem a fiúkkal kapcsolatban csaknem minden teendő Andyre hárult. Szerette őket, de a kelleténél jóval kevesebb ideje jutott az írásra. Stephanie egyre keményebben dolgozott, az volt a titkos vágya, amiről csak Andy tudott, hogy egyszer majd ő legyen a traumatológia vezetője. Amikor letette a szakorvosi vizsgát neurológiából és baleseti sebészetből, még csak harmincöt éves volt. Andy ugyanannyi.

A férfi cikkeket írt helyi meg kaliforniai újságokba és magazinokba. A pályája nem úgy alakult, ahogy annak idején remélte. Régebben emlegette, hogy egyszer majd ír egy regényt, de mindeddig nem jött össze, és Stephanie nem volt biztos benne, hogy valaha is megírja. Andy tehetséges újságíró volt, de távolról sem olyan ambiciózus, mint a felesége. A fiúkkal való foglalkozás pedig elvonta őt az írástól, ami miatt Stephanie büntudatot érzett. Mindketten elfoglaltak voltak, soha nem jutott idejük mindenre, amire szerették volna. Stephanie-nak gyakran kellett kórházi ügyekkel foglalkoznia, ami rengeteg időt rabolt el tőle. Aznap déltől készenléti ügyeletes volt, de remélte, hogy nem fogják behívni. Szerette volna ezt a napot Andyvel és a fiúkkal tölteni.

Mindketten született San Franciscó-iak voltak, de gyerekkorukban nem ismerték egymást. Stephanie Marinban nőtt fel, az apja orvos volt, ő pedig magániskolákba járt. Előbb a Marin Country Daybe, majd középiskolásként a Bransonba, aztán a Kaliforniai Egyetemre, Berkeley-be, s miután lediplomázott, a Stanfordon elvégezte az orvosit, és a UCSF-ben

volt rezidens. Andy állami iskolába járt, és újságírási szakot végzett Los Angelesben, a UCLA-n. Akkor ismerték meg egymást, amikor Andy visszaköltözött San Franciscóba, és a *Chronicle*-nál vállalt állást, Stephanie pedig az első rezidensidejét töltötte. Három év után házasodtak össze. Azóta hét év telt el. A házasságuk stabil volt, ám bár Andy állandóan nyaggatta Stephanie-t, hogy töltsön több időt a fiúkkal, a felesége azonban örökké elfoglalt orvosként csak ennyire volt képes. Úgy tűnt, hogy a fiúk megértőbbek, mint az apjuk, aki sohasem mulasztott el megjegyzéseket tenni azokra a fontos eseményekre, amelyeket Stephanie elmulasztott. Egy sürgős hívás miatt nemrég az iskolai karácsonyi műsor kellős közepén kellett felállnia, és elmennie. A Golden Gate hídon egy teherautó iskolabusszal karambolozott, és a sérült diákok közül tízet a UCSF-be vittek. De legalább még látta, amikor Aden a színpadon elénekelt a *Jingle Bell*st. Folyamatosan őrlődött a munkája, a férje és a gyerekei között. Andy annak idején nem fogta fel, hogy a felesége mennyire elfoglalt lesz, neki pedig rá kellett jönnie, hogy a vártnál nehezebb a szerepeivel zsonglörkődnie.

Stephanie elismert, nagyon kedvelt, nagyon keményen dolgozó, született vezető volt, akinek nagyra értékelték a munkáját. Igyekezett jártasságot szerezni a legújabb gyógyászati eljárásokban, és annak ellenére, hogy kisgyerekei voltak, bármelyik kollégájánál hosszabb műszakokat vállalt. Három hetet vett ki, amikor Aden született, és kettőt Ryannél. Nem volt titok, hogy számára a karrierje az első, de szerette Andyt és a fiúkat is, és minden tőle telhetőt megtett, hogy jusson ideje rájuk.

A nap huszonnégy órája csak ritkán volt elég, így a legtöbbször a fiúk már aludtak, mire hazaért. Andy sohasem mulasztotta el megmondani neki, hogy sírtak utána, amikor lefektette őket. Ez volt az egyetlen dolog, amin sűrűn veszekedtek. Tény, hogy az elmúlt években Andy megpróbált büntudatot kelteni benne, amiért olyan sokat dolgozik. Stephanie munkája volt a kettőjük közötti örökös súrlódás oka és tárgya. Andy kezdett megorrolni miatta, s közben mindketten tudták, hogy Stephanie szakmai előmenetelével a helyzet nem fog javulni.

Andy gurult le elsőként az ágyról. A nyakába vette Ryant, Aden mellettük futott, Stephanie pedig gyorsan belebújt a fürdőköpenyébe, és követte őket le a lépcsőn. Mihelyt a fiúk meglátták a bicikliket, ujjongásban törtek ki, és addig kerekeztek a napaliban, amíg kis híján feldöntötték a karácsonyfát.

– Lassabban, srácok! – szólt rájuk Andy, mire leszálltak a bringákról, és bontogatni kezdték a többi ajándékot. Stephanie fényképezte és videózta őket a telefonjával, majd egy idő után elment, hogy reggelit készítsen. Abban egyeztek meg Andyvel, hogy amikor otthon van, ő csinálja a reggelit, Andy pedig mindennap elkészíti a vacsorát. Bundás kenyeret sütött, és épp akkor rakta ki a tányérokat a konyhaszatalra, amikor a fiúk az utolsó ajándékokat bontogatták. Akkor bekiáltott nekik, hogy jöjjenek reggelizni.

A fiúk elfoglalták a helyüket az asztalnál, Stephanie pedig elkészítette a kávé, és átnyújtott egy csészével Andynek.

– Szalonna nincs, mami? – nézett rá meglepetten Aden.

– Hoppá... bocs, elfelejtettem. – De nem mozdult, hogy helyrehozza a hibáját, mert tudta, hogy mire megsütné, már eltűnnének az asztaltól, vissza az új biciklijükhöz. Tisztában volt vele, hogy Andy sohasem feledkezik meg a szalonnáról. A háztartás nem tartozott az erősségei közé, de nem is tett úgy, mintha jó háziasszony lenne. Nagyszerű orvos és nagyon közészerű szakácsnő volt.

Reggeli után visszamentek a nappaliba, és Andy felkapcsolta az égőket a karácsonyfán. Adannel és Ryannel együtt díszítették fel. Stephanie megígérte, hogy addigra hazaér, de egy súlyos fejsérült miatt későig bent kellett maradnia a kórházban. Andy mézeskalács házikókat sütött ugyancsak a fiúkkal együtt, és épp elkészültek vele, amikor Stephanie megérkezett. Állandóan magyarázkodnia kellett a gyerekeknek, hogy muszáj volt dolgoznia, és bocsánatot kérni tőlük azért, amit elmulasztott.

Karácsonyeste a szüleinél vacsoráztak Marinban, ahol ott volt a nővére is a gyerekeivel, ma este pedig Andy anyjához szándékoztak elmenni az East Bayben lévő Orindába. A fiúk újból felpattantak a biciklikre, és teljes sebességgel száguldoztak a nappaliban, vészes közelségben a karácsonyfához. Stephanie keresett a számítógépen valami karácsonyi zenét. Mindketten ki voltak merülve, miután az este mindent összeszereltek, Andy megírta a Mikulás leveleit a fiúknak, Stephanie pedig kikészítette a rénszarvasnak a tejet, a süteményeket meg a répákat, amikből sorra le kellett harapnia egy darabot. Mivel most csak ketten voltak, sikerült mindennel elkészülniük.

Stephanie ebédig hagyta a gyerekeket játszani az új játékaikkal, azután segített nekik minden ajándékot felhordani a szobájukba. Mialatt a gyerekekre felügyelt, Andy lezuhanyozott, és felöltözött. Stephanie elmosolyodott, amikor meglátta hirtelenszőke hajú és kék szemű férjét fekete pulóverben és farmerben. Borzasztó jóképű pasi volt, minden barátnője irigyelte, amikor hozzáment feleségül. A UCLA-ben egy évig futballozott, egy térd-sérülés miatt azonban kiesett a csapatból. De a széles válla és a keskeny csípője máig megmaradt, és amíg Aden és Ryan iskolában voltak, mindennap megpróbált eljutni a konditerembe. Most megcsókolta Stephanie-t, és pár percre felmentek a szobájukba. A mai nap eddig siker volt, és a fiúk egészen bezsongtak az ajándékoktól.

– Anyám alig várja, hogy lásson ma este bennünket. Remélem, nem fognak berendelni – mondta Andy, és figyelmeztető pillantást vetett Stephanie-ra.

– Én is remélem. – Csakhogy nem ő döntötte el. Fel kellett iratkoznia, és valamelyik ünnepre vállalnia kellett a készenléti ügyeletet. Ha szerencséje van, a sürgősségi és a traumatológia nélküle is megoldja, bármi adódik. Ha viszont telefonálnak, akkor nincs mese, mennie kell. Úgy tervezte, hogy azt az egyforma bársonyöltönyt adja a fiúkra, amit az anyósa vett nekik, és hozzá kis piros csokornyakkendőt köt a nyakukba. Megígérte Andynek, hogy az anyja karácsonyi ajándékába öltözteti őket.

Andy szendvicseket készített ebédre, utána pedig, amíg a fiúk a szobájukban játszottak, egy fél-órásra ledőltek az ágyukra. Pihentek és csendben beszélgettek, egészen addig, amíg a fiúk be nem

jöttek, hogy megnézzék, mit csinálnak. Andy felajánlotta, hogy betesz egy filmet, de mire percek múlva visszajött, Stephanie úgy, ahogy volt, ruhástul elszundított. Olyan jólesett, hogy pár óráig nem kellett sehova mennie, semmit sem csinálnia. Este ő is az új fekete bársonyruháját akarta felvenni, de még túl korán volt az öltözködéshez. Öt órakor szándékoztak elindulni, hogy – számítva a hídon várható forgalomra – hatra megérkezzenek a máhához. Andy egyetlen gyerek volt, és özvegy édesanyját boldoggá tette, ha láthatta őt és az unokáit. Stephanie már két hónapja nem találkozott vele, mivel hálaadáskor dolgozott, így Andy meg a gyerekek nélküle látogatták meg. Stephanie tudta, hogy anyósa sohasem értette meg, miért nem tudja szabaddá tenni magát a nagy ünnepeken. De nem tudta, különösen mivel az volt az álma, hogy ő lesz az osztály vezetője. Bizonyos áldozatokat meg kellett hoznia, és a fontos posztokért ádáz verseny folyt. A UCSF-en rengeteg vezetésre alkalmas orvos dolgozott. Ő is közéjük tartozott. És eltökélte, hogy eljut egészen a csúcsig.

Először Ryant és Adent öltöztette fel, aztán ott hagyta őket Andyre, ő meg elment zuhanyozni és átöltözni. Csinos tarkókontyot fésült hosszú szőke hajából, és amire ritkán jutott ideje, kifestette magát. Túsarkú cipőbe bújt, betette az arany fülbevalóját, és elmosolyodott, amikor meglátta a férjét öltönyben, a fiait pedig a fekete bársonyöltözékükben.

A szobába lépve érezte, hogy a hóna alá fogott táskában vibrálni kezd a telefonja, és fohászkodott, hogy ne a kórház legyen. Kivette, megnézte, és látta az ismerős 911-et. A telefonszám a traumatológiáé

volt. Azonnal felvette. Andy feszülten figyelte az arcát, és hallgatta, miket válaszol. Stephanie rögtön kiadta az utasítást, hogy hívják az ügyeletes idegsebészt, és közölte, hogy negyedóra múlva ő is ott lesz. Andy arca megnyúlt. Murphy törvénye. Abban a percben, hogy megpróbáltak elmenni valahova, miközben Stephanie készenléti ügyeletes volt, a kórház nyomban berendelte. Andy a társadalmi kötelezettséget jelentő programok felére egyedül ment el. Megszokta, de nem szerette. És tudta, az anyját felizgatja, hogy Stephanie még karácsony este sem jön el hozzá. Számára szent volt ez az ünnep, ahogy neki is. Gyűlölte, hogy a felesége még az ünnepeken is dolgozik.

– És mit mondjak az anyámnak? – kérdezte ingerülten, mintha ez először fordulna elő, és nem századszor. Stephanie szerint Andynek mostanára már hozzá kellett volna szoknia ehhez a munkarendhez, nem pedig személyes sértésnek venni. Az volna a legegyszerűbb, ha minden különösebb drá mázás nélkül magyarázná el az anyjának.

– Mondd neki az igazat, az mindig beválik. Hogy behívtak, és be kellett mennem. És kérlek, mondd meg neki, hogy borzasztóan sajnálom, amiért ma este nem lehetek ott. – Őszintén így gondolta, de bosszantotta, hogy Andy ügyet csinál belőle a fiúk előtt, és hogy Aden és Ryan érzékeli a szüleik közötti feszültséget.

– Képtelen megérteni, miért kell neked az ilyen napokon is készenléti ügyeletet vállalnod – mondta Andy, de azt már nem tette hozzá, hogy ezt ő sem érti. – Miért nem azok csinálják, akiknek nincsenek kisgyerekeik?

– Mindnyájan csináljuk. Ez minden osztályon elvárás. És a traumatológia meg a sürgősségi különösen forgalmas hely ilyenkor. – Apja szülészorvos volt, és az anyja sohasem balhézott az ilyesmik miatt. Igazságtalannak érezte, hogy Andy cirkuszol vele. Ő már gyerekként megértette, hogy apja óhatatlanul is kimarad bizonyos dolgokból a munkája miatt, és ezt senki sem rója fel neki. Miért más ez az ő esetében?

Kikísérte őket a kocsihoz, becsatolta Ryant a gyerekekülésbe, mialatt Andy Adennel tette ugyanezt. A férje elkeseredett arccal nézett rá, de egy szót sem szólt, csak elindult lefelé a kocsfeljárón. Stephanie a ház előtt állva integetett utánuk, aztán visszament a házba, levette az új fekete bársonyruhát, beakasztotta a szekrénybe, farmert és pulóvert vett fel, a túsarkút klumpára cserélte, és belebújt a fehér köpenyébe, amelyre rá volt hímezve a neve. Felkapta a táskáját, kiment a kocsijához, és elindult a városközpont felé, a Mission Bayben lévő kórházba. „Boldog karácsonyt!”, mondta fennhangon magának, de a gondolatai már a munkáján jártak. Abban mindig volt valami megnyugtató, mivel tudta, hogy azt csinálja a legjobban. Szerette a férjét és a gyerekeit, de a helye igazából a kórházban volt, ott tudott a leginkább önmaga lenni.

Thomas Wylie nők gyűrűjében állt az oaklandi Alta Bates Summit Orvosi Központ sürgősségi osztályának nővérpultjánál. A nők kirobbanó nevetése olyan volt, mint amikor egy csokor elszabadult léggömb hirtelen a magasba röppen. Legalább hatan álltak körül az orvost, aki sztorikat mesélt nekik abból az időből, amikor Chicagóban volt gyakorlaton,

egy évig Írországból élt, vagy amikor Zimbabwéban önkénteskedett. Milliós történetet tudott, amelyek mind vele estek meg színes élete során, változatos pályáján, és amelyeknek talán csak a fele volt igaz. De Tom Wylie értett hozzá, hogy megnevetesse a nővéreket. A pletykák szerint a kórház nőorvosainak és nővéreinek a felével már lefeküdt, ami nem biztos, hogy igaz, de hihető.

Olyan szívdöglesztő volt, mint egy filmsztár, és a negyvenhárom évéből tízet nyugodtan letagadhatott volna. Volt benne valami kisfiús báj. Az alapképzést a Yale-en végezte, az orvosit a Chicagói Egyetemen, a szakorvosit meg a UCLA-n, Los Angelesben. Egy időben modellkedett is, hogy összejöjjen női modellekkel. Oaklandbe úgy került, hogy az Alta Bates traumatológiájára orvosokat kerestek, ő is pályázott, és nyert. Az Alta Bates a Keleti-öböl legnagyobb magán-egészségügyi központja volt. Tom Oaklandben, a Summit campuson dolgozott.

Szerette mondogatni, hogy ő a szíve szerint nomád, aki nem tud gyökeret verni seholy, és sohasem beszélt a gyerekkoráról. Nagy nőcsábász volt, és beismerte, hogy még sohasem volt komoly, hosszú időre szóló kapcsolata, de nem is vágyik ilyesmire. Ha egy nő túl komolyan vette, tudható volt, hogy Tom habozás nélkül otthagyja. Esze ágában sem volt megnősülni. Sármos fickó volt, feltételezhetően csodás az ágyban, és jóformán minden nőt, aki az útjába került, meg akart hódítani. Ha pedig a kérészéletű viszonyoknak vége lett, rendszerint elérte, hogy a nők, akikkel lefeküdt, a továbbiakban a barátjuknak tekintsék. Előszeretettel mondogatta, hogy a nők a hobbija – gyűjti őket.

A férfi kollégák akaratuk ellenére szintén kedvelték. Lehetetlen, de vicces figura volt, és minden lezsersége mellett nagyszerű orvos, akit válságos helyzetekben jó volt maguk között tudni. Az orvosi hivatását nagyon komolyan vette, de semmi egyebet. Női társaságban ő volt az osztály bohóca, és született Don Juan. Nehéz volt nem kedvelni, és ha néhány idősebb, konzervatívabb felfogású nővér kifogásolta is a viselkedését, végül többnyire még őket is el tudta bűvölni. Tagadhatatlanul csinos volt, és gyakorlott széptevő. Miután a többiek elmentek, hogy végezzék tovább a munkájukat, három nővér ott maradt, és a sürgősségi egy pillanatra elcsendesedett. Tom nem bánta, hogy karácsonykor bent kell lennie, többnyire önszántából dolgozott ilyenkor. Nem tudta volna hol eltölteni az ünnepet, családja nem volt, így aztán minden nagy ünnepre feliratkozott, felszabadítva ezzel a családos doktorokat. Az elmúlt két órában nyugalom volt a sügősségin.

– Nyilván mindenki otthon van, és az ajándékokat bontogatja – mondta az egyik fiatal nővérnek, majd egy kacsinás kíséretében folytatta: – Ha nem volna ilyen szép és fiatal, meghívnám játszani a lakásomra, de a papája vagy a fiúja biztosan lepuffantana.

A nővér nevetett. Huszonkét éves volt, júniusban végzett a nővérképzőn. Tom Wylie-nak mind egy volt, hány éves egy nő, mindet vonzónak találta. Szabad prédának tekintette őket, és bámulatos sikereket aratott náluk.

Az évődésnek abban a pillanatban vége lett, amikor egy autóbaleset eszméletlen áldozatát, egy hatéves kislányt hoztak helikopterrel. Az anyja és a húga

életét vesztette, az apját súlyos sérülésekkel vitték a sebészetre, Tom pedig pár orvoskollégával együtt indult, hogy megvizsgálja a fiút. Azonnal behívott egy gyermekidegsebészt, és végigasszisztált egy háromórás műtétet. A gyerek állapota a műtét után továbbra is kritikus volt, de valamelyest stabilizálódott, és Tom szólt a nővérpultnál, hogy éjszakára is benn marad a kórházban, hogy fél szemét a fiún tarthassa. Felment az emeletre, hogy megnyugtassa a gyerek apját, de ott megtudta, hogy még a sebészen van. Az első órában tizenöt percenként ellenőrizte a kislfiút, aztán elment, hogy rávezessen pár dolgot a fejlapjára, és közben rámosolygott a pult mögött álló idősebb nővérre. Az asszony már hozzászokott, hogy Tom női társaságban bohócot játszik, de komoly és rendkívül figyelmes orvos, amikor a betegeknek van rá szükségük.

– Ha letelik a műszakunk, jöjjön fel a lakásomra – súgta oda a nővérnek, aki széles mosollyal nézett rá.

– Bármikor, csak szóljon – súgta vissza, mire Tom felnevetett, és pusztit nyomott az asszony arcára.

– De jó, hogy kellek még itt valakinek – mondta, aztán a kartonra figyelt, majd megkönnyebbülve felnézett, mert már biztos volt benne, hogy a kislfiú életben marad. A gyermekidegsebész szép munkát végzett, úgy csökkentette a gyerek agyára nehezedő nyomást – ami nagyon kényes művelet –, hogy nem okozott további kárt.

Tom Wylie egyszerre volt a munkáját lelkiismeretesen végző orvos és sármos nőcsábász. Ő volt az a jóképű pasi, akit soha egyetlen nő sem tudott zsákmányul ejteni. A nagy dumájával minden nőt levett a lábáról, akit csak akart, de egyetlen kapcsolata sem

bizonyult tartósnak. A vicces sztorikon kívül soha semmit sem mesélt a múltjáról. Azok a nők, akikkel randizgatott, éppoly keveset tudtak róla, mint mindenki más. Előszóval mondogatta, hogy számára a házasság úgy hangzik, mint valami rémálom, és szereti, ha az élet olyan, mint egy büféasztal, nem pedig egy minden esti kész vacsora. A női kollégái közül egyesek gyanították, hogy igaza lehet.

Szerettek együtt dolgozni vele, mert feldobta a hangulatot ezen az időnként nagyon nehéz munkát követelő és nagyon nyomasztó helyen, és mert a szakmai tudása és tapasztalata imponáló volt. Az elhivatottsága napnál világosabban mutatta, mennyire szereti a munkáját.

Wendy Jones a karácsonyestét és a teljes ünnepet ugyanúgy töltötte, mint az elmúlt hat évben mindig, vagyis egyedül. Ez benne van a pakliban, ha az ember női férfit szeret. Akkor is tudta, hogy így lesz, amikor beleszeretett Jeffrey Hunterbe, a Stanford Egyetem Orvosi Központja híres szívsebészebe. Wendy a trauma/sebészet felnőtt és gyerek sérültjei részvételével indított intenzív programban vett részt, ott találkozott Jeff-fel, amikor a férfi egyik betege épp akkor érkezett a traumatológiára, amikor ő volt szolgálatban. Első látásra örülni beleszeretett Jeffbe, aki másnap felhívta telefonon. Fantasztikus férfi volt, Wendy minden szempontból ellenállhatatlannak találta, és a hívása rettentően hízelgett neki.

Kis habozás után elment vele ebédelni, pedig tudta, hogy házasember. A férfi elmondta, hogy a házassága évek óta nem működik, és már a különköltözést tervezik. Jane, a felesége, torkig van azzal, hogy

egy sebészhez ment hozzá, akit jóformán sohasem lát, akinek fontosabb a munkája és a betegei, mint ő és a gyerekeik. Négy gyerekük volt, és Jeff maga is elismerte, hogy figyelmetlen férj és nemtörődöm apa. A munkája nagyon igénybe vette, lévén a szív-átültetés specialistája. Nem hagyhatott ott csapatpapot, csak hogy odaérjen egy iskolai futballmeccsre vagy egy vacsoravendégségbe. Számára a munkája volt az első. Azt mondta, ő és a felesége már külön életet élnek, és úgy tervezi, hogy az év végére kilép a házasságából.

Wendy hitt neki, és visszatekintve úgy gondolta, hogy a férfi is elhitte, amit mond. Már fél éve tartott a kapcsolatuk, amikor a felesége meggyőzte Jeffet: a gyerekeik még túl kicsik ahhoz, hogy ők elváljanak. Megegyeztek hát, és Jeff maradt. És Wendy is maradt. Ettől a perctől kezdve azonban tudta, hogy a kapcsolatuk nem lesz könnyű.

Hat évvel később Jeff még mindig a feleségével élt együtt, és a legkisebb gyerek is már tizenegy éves volt. A legidősebb épp elkezdte az egyetemet. A férfi legutóbb megígérte Wendynek, hogy mire a legfiatalabb fia középiskolába megy, már nyugodtan ott meri hagyni a családi otthont. Addig már csak három évet kell kibírni. Wendy az ígéretet hitte is, nem is, mindenesetre a lelke mélyén kíváncsi-an várta, vajon tényleg elköltözik-e a férfi, mielőtt a legfiatalabb gyereke elkezdi a középiskolát, vagy egyáltalán bármikor. Százszor megfogadta, hogy véget vet a kapcsolatuknak, de eddig még nem tette meg. A férfi mindig rábeszélte, hogy maradjon. Nagyon meggyőzően tudott érvelni. És szerették egymást.

Jól illettek egymáshoz. Mindketten a Harvardon végzett orvosok voltak. Wendy munkája majdnem ugyanannyi stresszel járt, mint Jeffé. Korábbi kapcsolataiban a férfiak mindig kifogásolták, hogy a nő szinte csak a munkájának él. Jeff viszont megértette. Miután a Harvardon az alapképzés után elvégezte az orvosit, a Massachusettsi Közkórházba hívták rezidensnek. Ezután remek állásajánlatot kapott a Stanfordban, ami ugyanazt a karrierutat vetítette előre, amit Jeff is választott. Jeff felesége, aki egy nagyon jó hírű sebész lánya volt, kijelentette: nem akarja az anyja példáját követve egy örökké távol lévő férjhez kötni az életét, egy munkamániás emberhez, aki alig ismeri a saját gyerekeit. Mégis pontosan ezt tette, amióta csak férjhez ment.

Wendy gyakran tűnődött azon, hogy Jeff vajon a feleségét is ugyanolyan üres ígéretekkel hitegeti-e, mint őt, de ettől a dolgok még nem változtak. A férfi túl sokat dolgozott, túl sok betege volt, semhogy bármelyikükkel is figyelmesebb tudott volna lenni. Mindenekelőtt a betegeinek tartozott felelősséggel, csak aztán következett az életében szerepet játszó két nő. A hétvégéket otthon töltötte, és ilyenkor megpróbált együtt lenni a gyerekeivel. Az ünnepeken a családjával volt, és szerdánként, ha az ideje megengedte, és Wendy sem dolgozott, az éjszakát az ő lakásán töltötte. Alkalmanként hét közben, hazafelé menet, minden előzetes bejelentés nélkül betoppant Wendyhez, és nála maradt egy-egy órára. Wendy élvezte a férfival töltött időt, a beszélgetéseiket, a szexet, amitől még jobban beleszeretett, noha az elmúlt pár évben Jeff már nem emlegette, hogy elveszi feleségül, vagy hogy elhagyja a felesé-

gét. Ő sem hozta már szóba a témát, és csak az ilyen ünnepeken, mint a karácsony, döbrent rá, milyen kevés jut neki a férfiből. Csak a szerda éjszakák, ha mind a ketten szabadok voltak, és hébe-hóba egy-egy órácska. Jeff mindennek talált helyet az életében, így őt is berakta egy kis skatulyába, és elvárta tőle, hogy ott is maradjon.

Wendy az elmúlt években megfigyelte, hogy bizonyos dolgokról leszokott, mert nem tudja együtt csinálni Jeff-fel. Már nem járt el hangversenyekre, nem nézett operát, balettet. Mi van, ha Jeff épp akkor hívja, hogy be tudna ugrani hozzá? Nem akarta elmulasztani egyetlen látogatását sem azzal, hogy nincs otthon. Szeretett múzeumba járni, de már oda sem ment el. És már nem találkozott a barátnőivel, mert férjük és gyerekeik voltak, miközben ő egy nős ember szeretőjeként élt, amit szégyellt.

Hat éve a férfi szabályai szerint rendezte be az életét. Harminchét éves volt, dolgozott, és hetente egy éjszakát egy olyan férfival töltött, aki máshoz tartozott. A munkájával elégedett volt, de az élete többi részével nem. Úgy érezte, hogy olyan, mint egy autó, amit Jeff csak különleges alkalmakkor hoz elő, egyébként bent tart a garázsban. Annyi mindent szeretett volna megosztani vele, de nem tehette. Abban az egyezésben, amiben megállapodtak, nem szerepeltek sem hétvégék, sem ünnepek. Karácsonykor minden évben szíven ütötte az igazság, hogy milyen bolond is ő. Még ha megígérte is magának, hogy szakít, tudta, hogy nem fog. Amint elmúlnak az ünnepek, visszatér a heti egyszeri éjszakáikhoz, s közben magában, némán reménykedik, hogy előbb-utóbb jön valami változás. Nem akarta ve-

szélyeztetni a kapcsolatukat, és a végén elveszíteni Jeffet. Tudta, hogy a morzsákat kapja, de elhitette magával, hogy ez az étel.

Wendy szemében Jeffnek senki sem érhetett a nyomába, nem létezett nála okosabb, tehetségesebb, vonzóbb férfi. Jeff csapda volt, amibe beleesett, és nem tudott, de nem is akart kiszabadulni ebből a csapdából. Az este, karácsony estéjén, egy SMS-t kapott tőle, csak annyit, hogy „Rád gondolk, szeretettel, J.”. És most a feleségével meg a gyerekeivel volt, miközben ő egyedül ül a Palo Altó-i házában, és arra gondol, vajon mit csinálhat vele most a felesége. Apránként mindenről lemondott érte, és már nincs is más az életében, csak a munkája, és egy szerda éjjeli találkozás.

A Harvardon ő volt a legjobb az évfolyamukon, cum laude diplomázott, de mit változtatott ez az életén? Jó alakú, karcsú, fekete hajú, sötétkék szemű, szép nő volt. Sikeres karriert futott be a Stanfordban, és minden döntésére hatással volt a Jeff-fel való kapcsolata. Nem fogadott el meghívásokat, hátha közben betoppanna Jeff, szokása szerint anélkül, hogy előtte szólna. Márpedig nem akart egy percet sem mulasztani az együtt tölthető időből. A szerda éjjeleket szentnek tekintette, és Jeff is ragaszkodott hozzájuk, amennyire csak tudott. Neki azonban mindenképpen élnie kellett a számára fenntartott, meglehetősen szűkre szabott idővel. Jeff pontosan kijelölte a határokat, és a feltételeket is ő diktálta mindkettőjük életében. Wendy nem hívhatta fel telefonon, e-mailt sem küldhetett, és csak munkaidőben írhatott neki SMS-t. Gyakran eltöprengett, vajon mi lenne, ha valami történne vele, ami miatt feltétlenül

el kellene érnie Jeffet, de sohasem történt semmi. Gyűlölte magát, amiért hajlandó ennyire feladni az életét, miközben ilyen keveset kap érte cserébe.

Az idén nem állított karácsonyfát. Nem volt értelme, Jeff nem is látná, őt meg csak elszomorítaná. Megpróbált tudomást sem venni az ünnepről. Jeff vékony gyémánt Cartier-karkötőt adott neki ajándékba, amit hordott ugyan, de szívesen odaadta volna, és vele együtt mindenét, ha a férfival töltheti a karácsonyt. Körülötte forgott minden gondolata, magányában szüntelenül maga elé képzelte őt a feleségével és a gyerekeivel. Harminchét évesen már tudta: mostanra alighanem feladta az esélyét, hogy gyerekei lehessenek. Láta magát, amint negyvenöt vagy ötvenévesen is kitart a férfi mellett. Tudta, hogy minden ugyanilyen lesz jövő karácsonykor is. Túlságosan a rabjává vált, semhogy el tudja hagyni, és Jeff épp erre számított. Ez a helyzet tökéletesen megfelelt neki, sokkal inkább, mint Wendynek.

Készenléti ügyeletes volt karácsony első napján és éjjelén, de a telefonja néma maradt. Nyilván nyugalom volt a sürgősségin. Nem hoztak súlyos baleseteket, különben behívták volna. Karácsonyi zenét hallgatott, amelyek elszomorították, és megint csak Jeffet juttatták az eszébe. Hat közös évük volt a háta mögött, a jövőt pedig homály fedte. És ahogy minden évben, úgy most is tudta, hogy semmi sem változik. Ő marad ott, ahová Jeff eltette őt, és ahol kijelölte a helyét.